

Κώστας Χ. Πασγάλης

Αλήθεια, που βρίσκεται το τέλος του κατήφορου;

Η οσμή της σήψης έχει γίνει πλέον ανυπόφορη. Ακόμη και αυτοί οι λίγοι που δυσκολεύονταν μέχρι πρότινος να την αισθανθούν αρχίζουν να νοιώθουν πως τους διαπερνά κατάσαρκα.

Μια κοινότοπη ερωτική ιστορία, ένας «υποτιθέμενος» εκβιασμός, μια αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας, έχουν ανασύρει στην επιφάνεια όλες τις δυσλειτουργίες του πολιτικού μας συστήματος.

Ένας πολυπράγμων κύριος, που είχε τη δυνατότητα μέσα από τη θέση που του παραχώρησαν (στα πλαίσια της κομματικής ευνοιοκρατίας) να διαχειρίζεται σοβαρότατες υποθέσεις και τεράστια χρηματικά κονδύλια, επιχειρεί να δώσει τέλος στη ζωή του.

Η ζωή του εν λόγω κυρίου γίνεται με τις μέρες ένας μεγάλος ιστός αράχνης στον οποίο παγιδεύεται κομμάτι του δημόσιου βίου μας : σημαίνοντα πολιτικά πρόσωπα, ανώτεροι και κατώτεροι υπάλληλοι, μεγαλοσχήμονες δημοσιογράφοι (τιμητές - μεταξύ άλλων - της παρακμής και της ανηθικότητας), απλοί πολίτες.

Κι εμείς ως θεατές ταινίας, χολιγουντιανής έμπνευσης, παρακολουθούμε τα δρώμενα αναζητώντας την άκρη του νήματος. Ενός νήματος που περιτυλίγεται γύρω μας σφίγγοντάς μας ολοένα και περισσότερο, κάνοντάς μας να ασφυκτιούμε.

Μέσα στον καταιγισμό της πληροφόρησης (και παραπληροφόρησης) προσπαθούμε να αφουγκραστούμε το μέγεθος των διαστάσεων που έχει προσλάβει η υπόθεση, να συνειδητοποιήσουμε το βάθος της διαφθοράς, να ανακαλύψουμε τους ενόχους.

Η κυβέρνηση δια μέσου του εκπροσώπου της, αλλά και διά στόματος του ίδιου του πρωθυπουργού ομνύει στο όνομα της διαφάνειας και της πάταξης κάθε συμπτώματος διαπλοκής. Έχουν περάσει αρκετά χρόνια διακυβέρνησης για να συγκατανεύσουμε στις έωλες διακηρύξεις τους (φθηνά αναμασήματα του παρελθόντος). Η αξιωματική αντιπολίτευση ορθώνει το ανάστημά της αλλά δεν πείθει. Οι δύο «πυλώνες» του κοινοβουλευτικού μας καθεστώτος, πληρώνονται με το ίδιο κίβδηλο νόμισμα που οι χρησιμοποιούσαν και χρησιμοποιούν στις «πολιτικές συναλλαγές» τους. Κουρασμένοι, εκνευρισμένοι, απορημένοι μεταφέρουμε τις εικασίες μας, τις σκέψεις μας στους ανθρώπους που μας περιβάλλουν. Παντού η ίδια αίσθηση του κενού. Ενός κενού που δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνειών, αλλά ούτε και ελπίδων.

Οι περισσότεροι δείχνουμε να αποδεχόμαστε την κατάσταση ως δεδομένη, ως αναπόσπαστο κομμάτι ενός συστήματος που τρέφεται από την παθογένειά του. Ως ένα ακόμη νοσηρό φαινόμενο που έρχεται να προστεθεί σε έναν πολλαπλώς βεβαρημένο οργανισμό.

Μάλιστα από ένα σημείο και μετά δίνουμε την εντύπωση πως το απολαμβάνουμε. Χαρακτηριστική περίπτωση η πώληση των χιλιάδων φύλλων εφημερίδας που περιείχε φωτογραφίες με θέμα τις ερωτικές επιδόσεις του αυτόχειρα.

Ουσιαστικά με τον τρόπο της αντίδρασής μας, (ακόμη και όταν αυτός περιορίζεται στην επιλεκτική αποστασιοποίηση από την παρακολούθηση των εξελίξεων) ερχόμαστε να συντηρήσουμε αυτήν ακριβώς την παθογένεια.

Δίνουμε την εντύπωση πολιτών εθισμένων σ' αυτό το κλίμα της απόλυτης δυσωδίας, δυσωδίας ανάλογης με αυτήν που εκλύει ένα άταφο κουφάρι.

Κάποιοι πιστεύουν και το διατυπώνουν και δημόσια, πως πρέπει, πως επιβάλλεται να πιάσουμε πάτο για να

Κώστας Χ. Πασχάλης

Αλήθεια, που βρίσκεται το τέλος του κατήφορου;

«ανανήψουμε». Κάποιοι άλλοι ανταπαντούν λέγοντας πως η φύση απεχθάνεται το κενό και πως πάντα θα υπάρχουν κάποιοι που θα καρπώνονται τα ελλείμματα του δημόσιου βίου μας (ήδη τα καρπώνονται).

Οι διδαχές, τα ευχολόγια και οι αναγωγές σε χαμένους παραδείσους είναι εύκολες. Το δύσκολο είναι να συλλάβουμε το μέγεθος των δικών μας ευθυνών και να αναλάβουμε με συνέπεια και υπευθυνότητα αυτές που μας αναλογούν.

Κοινότοπη επανάληψη; Ίσως.

Όμως αδίκως αναζητούμε τις αλήθειες καταχωνιασμένες σε κρύπτες ή σε «ιερές» γραφές. Οι αλήθειες ήταν και θα παραμείνουν «κοινοί τόποι», συνιστούν μέρος της καθημερινότητάς μας, «σκοντάφτουμε» πάνω τους.

Όταν και εφόσον βρούμε το θάρρος να έρθουμε σε ρήξη με τον ίδιο μας τον εαυτό, να έρθουμε σε ρήξη με τις κακοδαιμονίες που τρέφουν τις μεγάλες ανεπάρκειες του ιδιωτικού, δημόσιου και πολιτικού μας βίου, ίσως μπορέσουμε να τις ανακαλύψουμε και να τις κάνουμε δικές μας.

Το ευτύχημα είναι πως ένας σημαντικός αριθμός πολιτών αρχίζει και αφουγκράζεται αυτήν ακριβώς την ανάγκη ή τουλάχιστον αυτό δηλώνει.

Για πρώτη φορά, από την μεταπολίτευση και μετά, καταδεικνύεται η διάθεση της ανατροπής των λεπτών και επίπλαστων ισορροπιών που κρατούν σε ημιθανή κατάσταση το υπάρχον πολιτικό μας σύστημα.

Είναι, βέβαια, πρόωρο να εξάγουμε ασφαλή συμπεράσματα. Αλλά αυτό δεν μας εμποδίζει να διατηρήσουμε ζωντανές τις όποιες ελπίδες μας έχουν απομείνει.

Αυτό συνιστά, άλλωστε και το ύστατο ανάχωμα αντίστασης στη νοσηρότητα που μας κατακλύζει.